

L'Ajuntament de Vila d'Eivissa viu una situació límit a causa de les bregues internes en el PP municipal.

El PP eivissenc es crema

Se sol donar per cert a Balears que Eivissa és molt diferent de les altres illes. Que sota la imatge de la societat cosmopolita, que dona la festa nocturna estiuenca, hi ha una molt complexa xarxa de grups socials atàvics. A vegades amb interessos contraposats que expliquen moltes coses que sovint poden semblar incomprensibles a fora. “Eivissa és una societat que rere de la modernitat turística amaga molts comportaments ancestrals, que no són gaire coneguts més enllà de l’illa, que sovint s’expliquen per raons fora del que podria semblar lògic, són actituds que responen a interessos de clan”, assegura el sociòleg Antoni Tarabini, el qual afegeix: “La crisi del PP de Vila no és quelcom que es pugui explicar per raons de la política local, és un enfrontament molt *cutre*, que fins i tot es manifesta en

La greu crisi del PP de Vila és, en realitat, part de la crisi del PP a tot Eivissa, cosa que li dificulta la victòria el 2015.

insults a través de WhatsApp”. Per tant, conclou, “no es pot intentar analitzar des de la lògica política, si bé és cert que tindrà conseqüències polítiques, perquè el PP ho passarà malament (a l’ajuntament) aquests mesos que queden fins a les pròximes eleccions, i caldrà veure si no té també conseqüències a les urnes generals a tota l’illa”.

Una font del PP consultada, a Palma, coincideix amb el sociòleg: “És ver que Eivissa és molt peculiar i que aquesta crisi podria tenir conseqüències electorals. Però si Bauzà no hi hagués intervingut, l’haurien acusat de no fer res, d’irresponsabilitat, i la situació s’hauria podrit i això hauria estat pitjor”.

El polvorí de Vila. La situació del PP a la capital d’Eivissa, Vila, és la d’un partit que s’està esvainent. La pròxima batllessa serà la número 14 de la llista electoral. Tot un indicador fiable de com està la situació interna. Senzillament, és un caos.

Res no augurava això quan el 22 de maig de 2011 la felicitat omplia el cor de la número 1 de la llista del PP, Marianna Sánchez-Jàuregui, que es convertiria en la primera batllessa de la història de la capital eivissenca. El PP agranava: obtenia 11 dels 21 regidors, per 8 el PSOE, 1 Eivissa pel Canvi i 1 Nova Alternativa. Les rialles, el *champagne* i la felicitat conservadora d’aquella nit no varen durar ni dos anys.

A principis de 2013 es començaren a notar les primeres bregues importants en el si del grup municipal conservador. El detonant van ser unes subvencions que la batllessa va ordenar atorgar a un grup mediàtic de l'illa, Prensa Pitiusa, titular d'un setmanari i d'una televisió locals. L'oposició i el *Diario de Ibiza* consideraren irregulars les concessions dels ajuts econòmics, i ho criticaren força. Tan evident degué ser que Sánchez-Jáuregui no havia fet bé les coses, que el PP va acceptar crear una comissió d'investigació municipal per saber què havia passat, cosa que, com és bo d'entendre, va caure com un tro en l'ànim de l'alcaldesa. I també en el grup de fidels que tenia entre els regidors. I tampoc no va ser plat de gust per a l'empresa de comunicació referida, que a partir d'aleshores començà a jugar contra l'oficialitat del PP que havia permès la investigació. Amb el transcurs dels mesos la situació de la regidora s'anà fent cada pic més complicada. El president del PP d'Eivissa, Vicent Serra, li demanà que dimitís. Però ella feia com qui sent ploure. A pesar que ja estava imputada judicialment per possibles delictes relacionats amb les ajudes atorgades als grup de premsa, intentava aguantar com a alcaldessa. L'estranya actitud aviat tingué explicació: és funcionària de carrera i no convocà el plenari per dimitir fins que no va complir els dos anys en el càrrec que li asseguraven guanyar a la seva feina un plus vitalici d'uns 7.000 euros anuals. Quan tingué el que volia, en efecte dimití d'alcaldesa. Era el juny de 2013. Va dir "reconec que hi ha hagut irregularitats administratives [en la concessió d'ajudes al grup de premsa] i com a responsable polític dimiteixo". Això sí: conservà l'escó de regidora i passà a l'oposició, deixant en minoria el seu partit –del qual va ser expulsada–, tot i que els conservadors continuessin governant sense massa ensurts.

Tot feia pensar que l'assumepte quedava tancat. Res més lluny. Rere de la seva renúncia, dos col·legues que sintonitzaven amb ella seguiren el mateix camí. Però el PP no en va fer massa cas. Els substituï i considerà que eren una mena de serrells que havien quedat pendents, però que un pic dimitits ja res més passaria. Greu error o excés

Abel Matutes ha estat el gran cacic eivissenc des dels setanta fins fa poc. En part, la desaparició de la seva influència en el si del PP eivissenc ha portat a la guerra oberta actual.

de confiança. En qualsevol dels dos casos, l'amarga realitat d'un PP de Vila esquarterat en grups enfrontats personalment no es va torbar gaire a emergir novament.

Pocs mesos després de l'obligada renúncia de Sánchez-Jáuregui, la seva substituta, Pilar Marí, teòricament de l'oficialitat del PP, es va enfrontar amb la número 2 del partit a Vila, Lina Sansano, la qual exigí públicament la dimissió de la batllessa o, si no, se n'anava ella. El PP, temorós, guanyà

temps fins que decidí acceptar l'envit salvatge i demanà el passat juny a Marí que dimitís. El problema, però, era decidir qui s'havia de posar al seu lloc. En condicions normals sobriren candidats. Però les condicions eren de tot menys normals.

Paralel·lament, el passat mes de maig el grup de premsa abans referit va treure al carrer un diari nou, *El Periódico de Ibiza y Formentera*, el qual, com es bo de suposar, s'alineà contra els que havien defenestrat la primera alcaldessa

que havia atorgat a l'empresa editora les generoses ajudes. Començaren a aparèixer públicament missatges de WhatsApp que evidenciaven lluites irresolubles, odis personals, acusacions de tota mena...

Enmig d'aquesta guerra, el PP no trobà ningú que volgués ocupar l'alcaldia. Fins a vuit regidors posaren excuses o renunciaren a l'escó per no acceptar l'encàrrec de posar-se al cap del Consistori. La situació tornà tan estrambòtica com ara que a principi de juliol es va oferir el càrrec a una independent, Mar Sánchez, que just acabava d'entrar com a regidora substituïda d'un dels dimissionaris. La pobra dona, terroritzada, explicà que ella no tenia experiència ni formació adequada i que, a més, havia estat mare feia deu dies i que, en fi, per favor no li fessin això. No li ho feren. I el president del PP a Eivissa, Vicent Serra, continuava intentant desesperadament trobar una solució. Que no arribava. Les guerres personals amenaçaven de fer impossible aconseguir un relleu per a l'alcaldia. Així com anaven les coses, tothom donava per fet que la llista de candidats de 2011, inclosos els substituïts, s'exhauriria i el partit conservador no podria invertir un nou batlle. El líder

José Ramón Bauzá va optar finalment per intervenir en la crisi de Vila, imposant dimissions i

Les eleccions autonòmiques a Eivissa

Un repàs a l'evolució electoral a l'illa dona idea de la gran força que hi té la dreta.

El 1983 Aliança Popular –el partit precedent del PP– en coalició amb el Partit Demòcrata Popular i un petit partit independent insular va obtenir un 52% dels vots. El PSOE es quedà en el 30%. El Partit Demòcrata Liberal, 15%. I el PCE, 2,8%.

Quatre anys més tard, la dreta va pujar al 54%. El PSOE, 35%. El CDS, 7,7%. Esquerra Unida, 3,2%.

El 1991 el PP sumà el 50% dels sufragis. El PSOE, 32%. Federació Independent d'Eivissa i Formentera, 8,3%. Entesa Nacionalista i Ecologista, 4,7%. Esquerra Unida, 2,5%.

El 1995 el PP, un 51%. El PSOE, 28,5%. Els Verds, 7%. Esquerra Unida, 6%. Entesa Nacionalista i Ecologista, 1,8%.

El 1999 el PP es quedà amb el 48%. Tots els progressistes junts en el Pacte Progressista obtingueren el 47,4%.

Al cap de quatre anys, PP sumà el 51,5%. El Pacte-PSOE, 38,7%. Els Verds, 3,4%.

El 2007 el PP va fer el 48,3%. El PSOE-Eivissa pel Canvi, el 47%.

El 2011, el PP, un 52%. El PSOE-Pacte, un 32%. Eivissa pel Canvi, un 5,2%. Nova Alternativa, 4,4%.

Què diu aquesta evolució? Doncs, primer de tot, que la dreta ha guanyat

sempre les eleccions a Eivissa. Que l'esquerra només en dues ocasions se li ha acostat molt, pràcticament empatant-hi, el 1999 i el 2007. Ambdues vegades tots els partits progressistes, nacionalistes i ecologistes van ser capaços de presentar-se sota una mateixa coalició. No obstant això, no vengueren la dreta, però aconseguiren empatar-hi en escons i com que a Formentera –per molt poc– l'aliança de tota l'esquerra permeté guanyar l'únic escó que tria la més petita de les Illes, aleshores el Consell Insular va resultar format per la majoria de 7 membres progressistes contra 6 de conservadors. Totes les altres vegades, la dreta ha governat la institució. Pel que fa als diputats que Eivissa tria al Parlament, que són 12 –sobre els 59 que formen la cambra autonòmica balear–, la dreta n'ha tingut sempre

l'elecció de la futura alcaldessa.

almenys la meitat i habitualment la majoria. En aquesta legislatura és quan més diferència ha assolit: el 2011 n'obtingué 8 per només 4 el PSOE-Pacte.

En segon lloc, l'evolució electoral mostra la immensa força social que té a l'illa la dreta, tant sota la denominació d'Aliança Popular com de PP, de tal manera que els seus pitjors resultats han estat el 1999 i 2007 quan *només* es quedà en el 48% dels sufragis, mentre que en totes les altres ocasions ha arribat al 50% o l'ha superat.

En resum: perquè el progressisme, el nacionalisme i l'ecologisme de l'illa tinguin esperances raonables de guanyar el 2015 el PP s'han d'ajuntar tots els partits d'aquests àmbits i confiar que la dreta tingui un *mal* resultat que li suposi baixar del 50% dels vots.

illenc, deprimit, va dir el dia 21 de juliol que “la situació és deplorable”, “estem donant molt mal exemple als ciutadans”, “els demano disculpes” i d'altres excuses per l'estil, però de remei no n'aportà ni un.

En aquest context va ser quan el president del Govern i del PP balear, José Ramón Bauzá, va decidir intervenir en el *festival*. Fins aleshores s'havia contingut, fent cas dels que li deien que no s'hi impliqués, que les guerres a Eivissa es resolien a Eivissa i que si s'hi ficava podria ser pitjor el remei que la malaltia. Però Bauzá és un home de caràcter molt fred, molt poc donat a fer càlculs polítics i molt més avesat a fer el que ell considera que cal fer. I va pensar que havia arribat el moment de posar a les ordres els díscols pitiusos. Pensat, dit i fet. Colcà a l'avió i aterrà a Vila. Amb la destrera preparada.

Es reuní amb Serra i acordaren imposar pau *manu militari*. Bauzá es responsabilitzà d'ordenar a la batllessa dimissionària, Pilar Marí, que en efecte marxés, però també féu extensiva l'ordre als regidors d'Economia, Medi Ambient i Mobilitat, Joan Mayans; d'Urbanisme, Alejandro Prats; i de Turisme, Rai Prats, el qual pareixia inicialment destinat a substituir Marí a la l'alcaldia. Si no obeïen, serien immediatament expulsats.

En compareixença davant dels periodistes, Bauzá demanà “disculpes als ciutadans” per “tot això que ha passat”, però assegurà que “estem treballant per arreglar-ho i que no torni passar” res semblant. Donà paraula que “Vila tindrà estabilitat política ben aviat” i que si el PP no pot “garantir-la” oferirà al PSOE “la possibilitat que intenti assumir el govern municipal”. Qualsevol cosa abans que “continuar així”.

La setmana passada, dilluns dia 28 de juliol, el plenari del consistori es donava per assabentat de la dimissió que presentaven la batllessa i els tres regidors referits. Els dirigents del PP, més tranquils que les setmanes anteriors, asseguraren que en el termini legalment previst, deu dies, podran trobar els seus substituïts i presentar una nova candidatura a la batllia. Si tot surt com Bauzá i Serra han dissenyat, la nova alcaldessa serà la conservadora Virgínia Marí. Però qui sap si serà així o si tot rebotarà novament.

De Matutes a Serra. La inestabilitat del PP de Vila no és un cas aïllat. En realitat és tot el PP d'Eivissa el que està patint una situació de greu tensió interna des de fa molt de temps. Pràcticament d'ençà que Josep Juan Cardona es veié obligat a dimitir del liderat orgànic el 2009 per culpa de la seva imputació en un cas de corrupció. Que al capdavant li ha suposat l'entrada a presó per complir-hi 16 anys, ja que el Tribunal Suprem ratificà la condemna que li imposaren els magistrats a Balears en primera instància per diversos delictes relacionats amb irregularitats comeses quan era conseller de Comerç, Indústria i Energia del Govern de Jaume Matas entre 2003 i 2007.

Josep Juan Cardona va ser president del PP d'Eivissa durant deu anys. Fou elegit el 1999 com a home de consens entre dues faccions enfrontades. Una, liderada per Enrique Fajarnés. L'altra, per Pere Palau. Tots dos volien ocupar el màxim càrrec orgànic. Al final el poderós empresari i home fort del PP eivissenc, Abel Matutes, imposà un acord. Ni l'un ni l'altre. L'elegit va ser Josep Juan Cardona. Matutes aleshores comandava de fet el PP i bona part de l'illa, on té empreses de tota mena, si bé la nau capitana n'és el Palladium Hotel Grup, que és una multinacional d'hoteleria. Políticament havia estat batlle d'Eivissa a les acaballes del franquisme i des de les primeres eleccions democràtiques, el 1977, s'havia convertit en amo i senyor de la dreta a Eivissa i Formentera. Durant el quasi mig segle següent assumí nombrosos càrrecs públics, sempre en representació del PP: fou senador, diputat al Congrés, eurodiputat, comissari europeu i, finalment, ministre d'Afers Estrangers (1996-2000) en el primer Govern presidit per José María Aznar.

Amb Josep Juan Cardona al front del PP eivissenc Matutes seguí tenint la màxima influència. Fins i tot col·locà la seva filla, Stella, com a consellera responsable de Carreteres del Consell Insular d'Eivissa i Formentera entre 2003 i 2007. Que va ser el mandat quan, curiosament, el govern Matas va construir a la pitiusa major la famosa autopista que originà molta polèmica. Doncs bé, els moviments crítics locals asseguraren en aquells anys que rere de tota l'obra de gran impacte territorial

Els progressistes, ara

La situació dels partits progressistes eivissencs en aquests moments és incerta. Es creà a principi d'any una nova formació anomenada PUC –Procés d'Unitat Ciutadana– a l'assemblea constituent de la qual no es van veure massa ànims de convergir amb partits com EU i el socialista. Tot s'ha de dir, tampoc el PSOE local sembla que hi estigui a favor. Per un altre costat, Eivissa pel Canvi (ExC) –l'antiga unió d'Esquerra Unida, ERC, ENE i molts grups independents de base ecologista, pacifista, alternativa, etc.– ja no existeix. Esquerra Unida fa camí pel seu costat, tota sola. I de les restes d'ExC s'ha creat PUC. De moment no pareix possible que EU i PUC s'aliïn. De fet, el coordinador d'Eivissa i Formentera d'aquesta formació declarava al *Diario de Ibiza* el passat mes de febrer que “no ens hem plantejat en cap moment” un acord de confluència.

A banda, un nou agent polític –com per tot– ha aparegut a Eivissa a les passades eleccions europees: Podem, amb un resultat espectacular, un 10,6%, que atorga versemblança al fet que pugui concórrer per l'illa a les eleccions autonòmiques de l'any vinent.

Si com, a hores d'ara, tot sembla indicar, es presenten el maig de 2015 PSOE, Esquerra Unida, Puc i Podem cadascun pel seu costat, és molt probable que aleshores el drama progressista estigui servit, una vegada més. Perquè atenent –vegeu l'altre requadre– a la tradicional força del PP, i malgrat que descendís bastant en vot, fins per sota del seu mínim del 48%, l'extrema fragmentació del vot progressista faria que no obtinguessin representació totes les quatre candidatures i que la dreta sumés la majoria dels escons al Parlament. No es pot descartar, tanmateix, que la situació canviï en els pròximes mesos. Perquè les direccions de les quatre formacions progressistes són conscients que, si no s'uneixen, així com ho feren el 1999 i 2007, estan regalant un avantatge enorme al PP. El passat 9 de juny el líder de Més, Biel Barceló, es va traslladar a Vila d'Eivissa per parlar amb representants de PUC per mirar de formar una àmplia coalició nacionalista i progressista a l'illa. És cert, però, que Barceló no va fer cap referència d'arribar a acords a l'illa amb Esquerra Unida ni PSOE. Tot i així, cal seguir esperant, perquè a mesura que s'acostin les eleccions tot el progressisme veurà més clarament que, si no s'ajunta, el regal que farà al PP serà d'or.

i sense sentit hi havia els interessos particulars de Matutes.

Amb la derrota de la dreta a l'illa, i a tot Balears, el 2007 les coses canviaren molt ràpidament. Per una banda, la pèrdua del poder va palesar a ulls de molts conservadors que la influència de Matutes no havia estalviat la derrota. Per una altra, l'esquerra li tenia ganas, a l'empresari, després de totes les polèmiques per l'autopista: l'enfrontament va ser immediat, de resultes del qual el 2008 el poderós hotelier decidí abandonar la militància en el PP, “per defensar millor els meus interessos”, va explicar.

En àmbits del PP d'aleshores consultats per aquest setmanari es dona per fet que una part important de l'explicació de

la pèrdua del poder el 2007 va ser l'actitud “totalment miop, per no dir cega, que va tenir Matutes amb l'autopista, que va generar molta reacció en contra que, per exemple, no es va donar a Mallorca amb la respectiva autopista que s'hi va fer”.

En el moment de la forçada dimissió, el 2009, de Cardona, com a líder del PP

La futura batllessa, Virginia Marí, era la número 14 de la candidatura del Partit Popular

eivissenc, la figura política declinant del poderós empresari hotelier ja tenia una molt escassa influència al si del partit. Es crearen aleshores diversos grups interns que volien pugnar per la presència. La guerra amenaçava de ser intensa i sagnant. Però el fet que totes les parts se sentissin perseguides als jutjats per l'esquerra, per culpa de les acusacions de corrupció, aconsellà arribar a una treva. Triaren un home que no molestés ningú com a nou president, Miquel Jerez. Les hostilitats, però, es reactivaren quan, el 2011, s'havien de decidir els caps de llista per a les eleccions d'aquell any. Es donava per fet que un dels aspirants a cap conservador, Josep Sala, seria el candidat a presidir el Consell. Però com que estava imputat en un cas de presumpta corrupció –posteriorment exonerat–, Bauzà el vetà, i trià Vicent Serra, home de la seva confiança a l'illa.

Al cap d'un any, el 2012, de nou esclatà la guerra. Fou amb motiu del congrés del partit que havia de triar el nou president del PP eivissenc. Altre pic: Serra per una banda i Sala per l'altra. L'enfrontament va ser tan dur que s'arribà a entrecruades acusacions d'afiliacions massives irregulars –prostitutes incloses– per desequilibrar l'elecció, segons informà *Diario de Ibiza*. El congrés el va guanyar Serra per 22 vots escassos i el partit quedà de fet xapat en dos. Ni Sala ni cap dels seus volgueren integrar-se a la nova direcció executiva. L'enfrontament es va allargar a tots els congressos locals, de cada agrupació, i enllà també. Fins ara. De fet, la crisi a Vila s'explica en part per aquesta brega i, també, per interessos contraposats davant de decisions preses per la batllessa Sánchez-Jáuregui amb relació a una reforma del moll. Amb l'eclosió de la crisi a l'ajuntament de la capital eivissenca, el sector de Sala ha aprofitat per criticar Serra i també, implícitament, la intervenció de Bauzà. No perden ocasió de retreure als oficialistes que demostren massa poca resistència “davant Mallorca”.

El futur. La situació del PP d'Eivissa és convulsa i amenaça seriosament el seu futur electoral. “Podria pagar molt car no tant la crisi a Vila com el fet que connota aquest enfrontament: la divisió i la guerra oberta pel control del partit”, diu Tarabini. Des de la formació conservadora la consigna oficial

El president del PP d'Eivissa, Vicent Serra, és força criticat per Josep Sala, aspirant a líder i al qual dóna suport quasi la meitat del partit.

és transmetre tranquil·litat i que Bauzá ha fet “el que calia que fes”. O sigui anar a Vila a posar ordre. Fins i tot aquells que temen que pugui haver-hi risc de desgast electoral per culpa de la divisió i la intervenció li reconeixen coratge: “Havia de fer el que ha fet a pesar del risc que suposa”, diu la font consultada, a Palma. I afegeix que el president és conscient que ara haurà de fer tot el possible perquè “els dirigents

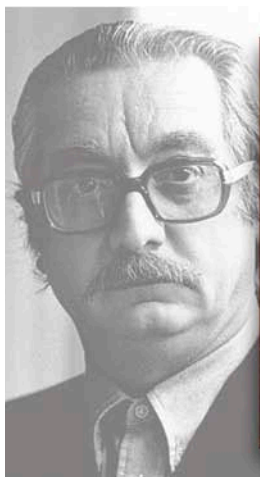
eivissencs s’asseguin d’una vegada a negociar les futures llistes electorals i el repartiment de poder intern” si vol evitar “la victòria de l’esquerra l’any que ve”.

Els partits progressistes, per la seva banda, com és bo d’entendre, confien que la crisi interna conservadora no s’arregli i el PP arribi dividit als comicis. Clar que tampoc el panorama de l’esquerra –vegeu el quadre de la situ-

ació d’aquestes formacions– és per tenir la certesa de la derrota conservadora.

Passi el que passi en el polvorí polític eivissenc els pròxims mesos, allò segur és que determinarà no sols el resultat de les eleccions de 2015 al Consell Insular sinó també, a través dels 12 escons al Parlament que tria l’illa, la majoria que invertirà el futur president de Balears.

Miquel Payeras

POESIA 3i4

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com

